

ITSAS-ARGIAN EGUNA

Hor zeuden ilun-ilun ekaitza emanda zegoen, jada Irati eta bere lagunak bai zeuden. Denak zeren baina horren jaleoarekin denak urrundu ziren bakarrik. Eta bereziki Irati gure protagonista asko urrundu zen.

Ai itxaron ahaztu egin zait, hobe hasieratik hastea. Beno bai, Irati gure protagonista da, eta bere lagunak ere bai, baina bereziki Irati. Berak lagun talde bat zuen, denak zoragarriak eta alaiak ziren. Baina uda hori berezia izan zen inork espero ez zuen gauza asko gertatu ziren eta.

Iratiri txikia zenean asko gustatzen zion abenturak imajinatzea, baina uda horretan abentura harrigarriak pasatu zituen. Iratik anai bat zuen, aita eta ama ere bai, beraiek Lekeition bizi ziren, oso pozik zeuden ondoan itsasoa eta guzti zutelako. Familia oso dibertagarria eta denak zoriontsuak ziren.

Orain dela urte asko, egun batean, uda zen eta Irati bere lagun taldearekin irten behar zen. Beraiek aurreko egunean geratu ziren, goizeko hamarretan plazan. Bederatziak ziren eta gosalduta ondoren janztera joan zen. Hamarrak baino hamabost minutu lehenago irten zen etxetik, ez zen plazatik hain urrun bizi. Bera heltzerakoan denak agurtu zituen. Andoni, Jare, Ekaitz, Elene, Nagore eta Markel, horiek ziren berarekin geratu zirenak lagun gehiago zituen baina besteak oporretan zeuden beste leku batzuetan. Betiko moduan jolasten egon ziren eta hondartzara ere joan ziren. Egun guztial berdinak ziren.

Aste batzuk geroago askoz gehiago dibertitzen ziren. Baina aste horretan gauza asko gertatu ziren. Aste horretan gauza arraroak eta diferenteak gertatu ziren. Egun batzuk geroago, txalupan joatea erabaki zuten. Andoniren aitak txalupa bat zuen. Berarekin joan ziren, egun zoragarria egiten zuen. Egun fantastikoa ematen zuen baina ez zuen asko iraungo. Egun berezi hori e zen horrelakoa izango.

Egun horretan irten ziren denak poz-pozik alaitasunez. Irteterakoan denak abesten zeuden eta...

- Ze alaitasuna. -esan zuen Iratik.
- Hor jango dugu, irla horretan. -esan zuen Andoniren aitak.
- Eta zer dugu jateko? -esan zuen Jarek.
- Arraina jango dugu. -esan zuen Andonik.
- Baina arraina nun daukagu? -esan zuen Elenek.
- Guk arrantzatu behar dugu. -esan zuen Andoniren aitak.

Beraiek jateko arrantzatu beharko zuten. Umeak ez zeuden hain pozik. Ez zuten inoiz arrantzatu eta.

- Baina guk ez dakigu arrantzatzen. -esan zuen Iratik.
- Ba orduan gaur ikasiko duzue. -esan zuen Andoniren aitak.

Andoniren aitak erakutsi zien, gainera, oso ondo. Batzuri oso aspergarria iruditu

zitzaien baina beste batzuri ez. Azkenean lortu zuten hainbat arrain arrantzatzea.

Irlara heldu eta txalupa hareetan laga zuten. Guztiak egur bila joan ziren sua egiteko. Hainbat makila hartu eta gero sua piztu zuten. Arrainak egin eta gero jaten hasi ziren.

- Ze goxoa. -esan zuen Ekaitzek.
- Egia da. -esan zuen Nagorek.
- Zeruak ez du oso itxura ona. -esan zuen Markelek.
- Egia da. -esan zuen Andoniren aitak.

Denbora gutxira ekaitza hasi zan.

Denak larrituta zeuden eta ez zekiten zer egin.

- Etxera joan behar gara. -esan zuen Andoniren aitak.
- Jaso gauzak eta txalupara joan mesedez. -esan zuen Andoniren aitak.

Denek hartu zituzten gauzak eta txalupara joan ziren. Denak, txalupara heltzerakoan joan ziren herrira laster batean. Asko kostatu zitzaien heltzea gainera, ekaitzarekin zailagoa izan zen nabigatzea. Oso gogorra izan zen. Olatu zakarrak eta altuak zirelako.

Herrira heltzerakoan denek mela-mela eginda zeuden. Denak basora joan ziren bakarrrik korriketan. Baina Irati basoan asko urrundu zen eta galdu egin zen. Baina esperantza ez zuen galdu. Momenturik txarrean egon ba zen baina itxaron zuen. Ez zekien non zegoen basoan edo non.

- Badago norbait hemen?-galdetu zuen Iratik.
- Kaixo-esan zuen Iratik.
- Non nago?-galdetu zuen Iratik.

Bakarrrik bere oiartzuna entzuten zuen ez zekien zer egin.

Berak ez zekien gertu bi pertsona maltzur bizi zirela. Eta bera entzun zuten. Bat-batean joan ziren berangana.

- Behar duzu laguntzarik?-galdetu zuten maltzurrek.
- Bai, non gaude?-galdetu zuen.
- Nahi baduzu leku seguru batera eramango zaitugu -esan zuen maltzurrek.
- Bai, ezkerrik asko! -esan zuen Iratik.
- Hemendikan da, goazen! -esan zuten maltzurrek.

Orduan, Irati itsasargira eraman zuten.

- Hemen geratu zaitezke ekaitza

Orduan, Irati itsasargira eraman zuten.

- Hemen geratu zaitez ekaitza baretu arte.-esan zuten maltzurrek.
- Baina ez zatozte nirekin?
- Ez, guk beste gauza batzuk dauzkagu egiteko.
- Ados, agur-esan zuen Iratik.

Agurtu zuten elkar eta Irati itsas-argian geratu zen bakarrik. Maltzurak itsas-argian Irati entzerratu zuten. Ekaitza baretu zenean irteerara joan zen. Hor koturatu zen entzerratuta geratu zela.

- Laguntza, laguntza hemen nago! -esan zuen Iratik.

Hurrengo egunean iratin gurasoak ikusi zuten irati bere etxean ez zegoela. Bere bila joan ziren. Denbora asko kostatu zitzaien aurkitzea. Azkenik topatu zuten Irati.

Azer